

ΠΡΩΤΑ ΟΙ ΔΑΝΕΙΣΤΕΣ & ΟΙ ΙΔΙΩΤΕΣ ΜΑΣ, ΜΕΤΑ Η ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Το πρόβλημα σε μία δυτικού τύπου δημοκρατία που φοβάται να προσφύγει στις κάλπες και να «θέσει σε κίνδυνο τη σταθερότητα» της χώρας προκειμένου να μην δυσαρεστήσει τους δανειστές της, είναι τεράστιο.

Το ίδιο ή και ακόμα μεγαλύτερο είναι το ζήτημα που ανακύπτει από την ανοιχτή και χωρίς προσχήματα προσπάθεια ποινικοποίησης των απεργιών ή όποιων άλλων αγώνων, σε μία χώρα που εδώ και τρία χρόνια ζει μια άνευ προηγουμένου κατάρρευση των κοινωνικών και εργασιακών της δικαιωμάτων.

Σε μία χώρα όμως όπου **ιδιωτική εταιρία έχει πλέον την δυνατότητα να ρίχνει σήματα τηλεοπτικών σταθμών** και η κυβέρνηση αποφασίζει και διατάζει με **Διατάγματα Νομοθετικού Περιεχομένου**, φαίνεται ότι έχει χαθεί κάθε έννοια δημοκρατικών διαδικασιών, έστω και με τον τρόπο που αυτές λειτουργούσαν μέχρι πρόσφατα. Επιπλέον από την Κυριακή το απόγευμα έγινε γνωστό ότι **το Συμβούλιο της Επικρατείας, θα περιμένει την συνάντηση των πολιτικών αρχηγών προκειμένου να αποφανθεί για το ζήτημα της ΕΡΤ!** Τα γεγονότα αυτά μιλούν από μόνα τους.

Το **αν κλείσει τελικά η ΕΡΤ με τον τρόπο που αποφασίστηκε** να κλείσει είναι ένα ζήτημα **εξαιρετικά σημαντικό για το σύνολο του εργατικού κινήματος** στην Ελλάδα, καθώς η απόφαση της κυβέρνησης είναι απλώς **η συνέχεια της εφαρμοζόμενης εδώ και τρία χρόνια πολιτικής**. Την επόμενη ημέρα της ΕΡΤ άλλωστε, η κυβέρνηση αποφάσισε (και διέταξε) το κλείσιμο του νοσοκομείου Σπάρτης!

Η προσπάθεια όμως να θεωρηθεί **κάθε αγώνας για τα εργασιακά δικαιώματα ως συντεχνιακή προσπάθεια αποσταθεροποίησης**, σε μία χώρα στην οποία ούτως ή άλλως έχει χαθεί κάθε ισορροπία και έννοια δικαίου, είναι τουλάχιστον **σκοταδιστική, αλλά και απολύτως ενδεικτική** των πολιτικών της ελληνικής κυβέρνησης αλλά και της Ε.Ε. για το μέλλον των Ευρωπαίων. Προκειμένου να επέλθει η περιβόητη «ανταγωνιστικότητα» των ιδιωτών της Ευρώπης, οι εργαζόμενοι όχι μόνο θα πρέπει να αμοίβονται με μισθούς πείνας, αλλά να μην έχουν και την δυνατότητα αντίδρασης! Η Ελλάδα αποτελεί το καλύτερο πειραματόζωο αυτών των νεοφιλελεύθερων πολιτικών, οι οποίες σταδιακά εξαπλώνονται σε ολοένα και περισσότερα ευρωπαϊκά κράτη.

Οι πολιτικοί προτιμούν να μην τους υποβαθμίσει κάποιος ιδιωτικός οίκος αξιολόγησης και τους προσάψουν ότι «οδήγησαν τη χώρα σε εκλογές», από το να προσφύγει η χώρα στις κάλπες προκειμένου να δωθεί από τους πολίτες ένα τέλος στην **κυβερνητική κρίση**, η οποία ακόμα και αν ξεπεραστεί στην περίπτωση της ΕΡΤ, είναι δεδομένο πλέον ότι **θα εμφανιστεί στην επόμενη αντίστοιχη απόφαση** της κυβέρνησης.

Οι ελληνικές κυβερνήσεις εδώ και τρία χρόνια παρατείνουν συνεχώς χρονικά **την μεγάλη «ελπίδα» του έθνους, την «έξοδο της χώρας στις αγορές»**, και σε αντίθεση με το παλιό κλασικό ρητό, στη χώρα δεν ευημερούν ούτε οι αριθμοί, ούτε φυσικά οι άνθρωποι.

Όμως **οι εξουσιάζοντες έχουν ακόμα τέσσερα δυνατά όπλα:**

- ένα **εργατικό κίνημα απολύτως διασπασμένο** (ιδιωτικός τομέας εναντίον δημοσίου και εργασιακοί κλάδοι ο ένας εναντίον του άλλου), δεδομένο που επιτρέπει εδώ και τρία χρόνια το σταδιακό άνοιγμα «μετώπων» της κυβέρνησης με κάθε κλάδο ξεχωριστά,
- το **ενδεχόμενο ακυβερνησίας** που ανακύπτει μόνιμα εδώ και δύο χρόνια με βάση τις δυνατότητες συνεργασίας για το σχηματισμό κυβέρνησης, ενδεχόμενο με το οποίο σπέρνουν μέσω των ΜΜΕ τον φόβο και την ανασφάλεια,
- το **ίδιο το σχέδιο διάσωσης** της χώρας, το οποίο επί της ουσίας αποτελεί το **μοναδικό σχέδιο που υπάρχει**, και με το οποίο

διαλύονται εργασιακά και κοινωνικά δικαιώματα δεκαετιών,
-τη **σχεδόν μόνιμη διαστρέβλωση της πραγματικότητας των όσων συμβαίνουν στη χώρα**, μέσω των κυρίαρχων ΜΜΕ (σε μεγάλο βαθμό και της ΕΡΤ μέχρι την προηγούμενη εβδομάδα), με τελευταία παραδείγματα το περίφημο “success story” του Μαΐου, το οποίο έγινε αντικείμενο χλευασμού ακόμα και από νεοφιλελεύθερα ΜΜΕ του εξωτερικού, αλλά και τα οικονομικά δεδομένα για την λειτουργία της ΕΡΤ.

Άρης Καπαράκης
Συνεργάτης της ΜΚΟ Σόλων
ariskaparakis@gmail.com

17 Ιουνίου 2013